

Comparison Processes. *Human Relations*, 7;117-40.

17. **Gove W. & Geerken M. (2002):** Response Bias in Surveys of Health: An empirical investigation, in "Vaus D Social Surveys", Volume III, London.

18. **Philips D. & Clancy K. (2002):** Some effects of "Social Desirability" in survey studies in "Vaus D Social Surveys", Volume III, London.

19. **Cronwe D. & Marlowe D. (1964):** The Approval Motive. New York.

Ο πολλαπλός ρόλος Μαίας-Μαιευτή, ερέθισμα για μεγαλύτερες διεκδικήσεις

Αντώνιος Λαζόπουλος, Μαιευτής Αγροτικού Ιατρείου Αστυπάλαιας.

(Παρέμβαση σε δημοσιευμένο άρθρο συναδέλφου στο περιοδικό "ΕΛΕΥΘΩ", Τόμος 11ος, Τεύχος 1ο/2006, σχετικά με το ρόλο Μαίας-Μαιευτή στο Χειρουργείο).

Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Στο παραπάνω τεύχος διάβασα ανάμεσα στα άλλα ενδιαφέροντα άρθρα και το άρθρο της συναδέλφου κ. Νικολέττας Βαρδαξή (Μαίας Χειρουργείου Μαιευτηρίου "ΙΑΣΩ"), το οποίο μου έδωσε το ερέθισμα να εκφράσω κι εγώ κάποιες απόψεις και κάποιες προσωπικές αντιρρήσεις για το συγκεκριμένο θέμα.

Καταρχήν συγχαρητήρια για το άρθρο της και την πρωτοβουλία της να θέσει ένα τέτοιο θέμα, που αναδεικνύει το μεγάλο ρόλο και τη συμβολή της Μαίας και του Μαιευτή στον τομέα της Υγείας, αλλά και παράλληλα ανοίγει ένα μεγάλο θέμα, σημαντικό για τον επαγγελματικό μας ρόλο.

Σημείωση: Αυτά που αναφέρω αποτελούν καθαρά προσωπικές μου απόψεις και σε καμιά περίπτωση δεν θα ήθελα να γίνουν αιτία αντιπαράθεσης με άλλους συναδέλφους.

Εδώ και 6 χρόνια εργάζομαι στο Αγροτικό Ιατρείο Αστυπάλαιας. Πριν διοριστώ εδώ που είμαι τώρα, εργαζόμουν ως Μαι-

ευτής σε Ιδιωτικό Μαιευτήριο της Αθήνας και μάλιστα στο χειρουργείο. Επομένως έχω και προσωπική πείρα.

Δυστυχώς, οι εντυπώσεις μου δεν είναι και οι καλύτερες από το χειρουργείο. Σ' αυτό το σημείο επιτρέψτε μου να σας αναφέρω την άποψή μου σχετικά με τη συμμετοχή Μαιών-Μαιευτών στο χειρουργείο.

Είμαι από εκείνους που πιστεύουν ότι η παρουσία μας στο χειρουργείο είναι μεν απαραίτητη, αλλά όχι με τη μορφή που έχει σήμερα.

Συμφωνώ ότι πρέπει να είμαστε παρόντες στην προεγχειρητική προετοιμασία, αλλά και μετεγχειρητικά. Στη διάρκεια όμως της επέμβασης, γιατί; Η εργαλειοδοσσία είναι μια πάρα πολύ σημαντική και υπεύθυνη εργασία. Ας αναρωτηθούμε όμως, γιατί θα πρέπει να γίνεται από Μαίες και Μαιευτές; Μήπως έτσι σιγά σιγά και χωρίς να το καταλάβουμε, ξεφεύγουμε από το πραγματικό αντικείμενο της Μαιευτικής;

Διάβασα σε κάποιο σημείο (και πολύ

ορθά μάλιστα) ότι άμεσο αποτέλεσμα των νέων δεδομένων της σημερινής εποχής, δεν θα μπορούσε παρά να είναι η διαφορετική πλέον συμβολή της Μαίας και του Μαιευτή στο επάγγελμά τους. Πολύ εύστοχο, αλλά πιστεύω ότι η διαφορετική συμβολή μας στα καινούργια δεδομένα δεν θα πρέπει να αναλώνεται στην παρουσία μας στο Χειρουργείο, αλλά να αποτελεί ερέθισμα για μεγαλύτερες διεκδικήσεις.

Το θεωρώ ως μια άλλη πρόκληση για να μπορέσουμε να διεκδικήσουμε τον τοκετό, αλλά και διάφορα άλλα από τους γυναικολόγους, και όχι να διεκδικούμε —ας μου επιτραπεί η έκφραση— δευτερεύοντες ρόλους.

Εδώ ζητώ την κατανόηση όλων των συναδέλφων που απασχολούνται στα Χειρουργεία, διότι δεν έχω πρόθεση ούτε σκοπό να υποβαθμίσω το ρόλο τους, ένα ρόλο που είχα και εγώ στο παρελθόν. Απλά φοβάμαι ότι έτσι αρχίζουμε και απομακρυνόμαστε από τον πραγματικό μας σκοπό και ρόλο.

Στο Ιδιωτικό Μαιευτήριο που εργάστηκα, έμαθα πολλά και χρήσιμα πράγματα και το θεώρησα μεγάλο σχολείο. Όμως, από ένα σημείο και μετά άρχισα να αναθεωρώ και να σκέφτομαι διαφορετικά, διαπιστώνοντας κάποια πράγματα που έβλεπα να διαδραματίζονται στο χώρο του Χειρουργείου, όπως:

- Ο φόρτος εργασίας ήταν μεγάλος και η αναγνώριση μικρή.
- Οι σχέσεις μεταξύ μας άρχισαν να μην είναι και οι καλύτερες, λόγω προσωπικών φιλοδοξιών αλλά και διαφορετικών χαρακτήρων.
- Προϊσταμένες και υπεύθυνες βάρδιας συμπεριφέρονταν αχαρακτήριστα και άκομψα, ξεχνώντας ότι απευθύνονται σε συναδέλφους (εξαιρέσεις φυσικά υπήρχαν).

- Στο Χειρουργείο εκτός από τις Μαίες και τους Μαιευτές δούλευαν και Νοσηλεύτριες 2ετούς κύκλου σπουδών. Οι ρόλοι δεν ήταν διακριτοί, όσο κι αν κάποιοι ισχυρίζονται το αντίθετο. Όλοι κάναμε όλα (εργαλειοδοσία, κίνηση, ανάνηψη νεογνών κλπ.) και δεν ήταν λίγες οι φορές, που δεχόμασταν την επίπληξή τους σαν να είμαστε κατώτεροι.

- Υπήρχαν Μαίες που δούλευαν στο Οφθαλμολογικό Χειρουργείο ή στο Γενικό Χειρουργείο ως εργαλειοδότριες. Κάποιοι συνάδελφοί μου Μαιευτές δούλευαν και δουλεύουν ακόμη στο Χειρουργείο του πλαστικού χειρουργού, στη διπλανή αίθουσα από εμάς.

- Και φυσικά όλα αυτά, που πολύ σωστά αναφέρονται στο συγκεκριμένο άρθρο.

Και ρωτάω τώρα: Ποιος είναι ο ρόλος μας πραγματικά; Πώς τονίζεται μέσα στο Χειρουργείο η διαφορετικότητα της Μαίας και του Μαιευτή από τους άλλους συναδέλφους Νοσηλευτές;

Όπως καταλαβαίνετε τα προβλήματα ήταν αρκετά, αλλά ελάχιστοι τολμούσαν να τα ομολογήσουν, γιατί τότε οι υπεύθυνοι θα μας έδειχναν το δρόμο της εξόδου. Ίσως κάποιοι να μην το εκδήλωναν, για να γίνουν αρεστοί. Όμως, όλοι μας το γνωρίζαμε κι αυτό το διαπίστωνα βλέποντας το βλέμμα των συναδέλφων μου, όταν ήρθε ο διορισμός μου για το Δημόσιο.

Έτσι σκληρά και ωμά που μιλάω, ίσως κάποιοι συνάδελφοι να βρίσκουν την άποψή μου λιγάκι τραβηγμένη και να μην τους αρέσει. Κάποιοι άλλοι, ίσως να νιώθουν ότι θίγονται. Πραγματικά, δεν έχω τέτοια διάθεση.

Ας πάρουμε όμως και την άλλη πλευρά: τα Δημόσια Νοσοκομεία. Πόσοι συνάδελφοι δουλεύουν σήμερα στα Χειρουργεία των Δημόσιων Νοσοκομείων, όταν στις

διάφορες Μαιευτικές και Γυναικολογικές Κλινικές έχουν βάρδια Νοσηλεύτριες; Ki εδώ επιτρέψτε μου να επικαλεστώ ένα γεγονός, που έζησα φέτος σ' ένα μεγάλο Μαιευτήριο της Αθήνας.

Ένα απόγευμα επισκέφτηκα μια συνάδελφο, έγκυο στην 23η εβδομάδα κύησης, που νοσηλευόταν με πρόωρες συσπάσεις στο "Τμήμα Υψηλού Κινδύνου" του Μαιευτηρίου. Κάποια στιγμή ζήτησε από την κοπέλα της βάρδιας να της ακροαστεί τους εμβρυϊκούς παλμούς, γιατί δεν ένιωσε καλά. Η απάντηση που εισέπραξε ήταν ότι η συγκεκριμένη ήταν Νοσηλεύτρια και δεν μπορούσε να το κάνει. Στην επιμονή της εγκύου απάντησε ότι θα ψάξει στα άλλα τμήματα για να βρει Μαία. Μετά από 40 λεπτά εμφανίστηκε κάποια Μαία που έκανε πολύ σωστά τη δουλειά της, η οποία όμως είχε βάρδια σε άλλο τμήμα.

Είμαι απόλυτα σίγουρος πως εκείνη την ώρα κάποια Μαία ή κάποιος Μαιευτής θα είχαν βάρδια σε κάποιο Χειρουργείο. Και ξαναρωτώ, λοιπόν, όλους εσάς τους εκλεκτούς συναδέλφους, πού μπορείτε να διαφωνείτε ή ακόμη και να συμφωνείτε μαζί μου. Ποιος είναι ο ρόλος μας και πού πραγματικά πρέπει να είναι η θέση μας; Ποια είναι λοιπόν η πρόκληση; Είμαι παράλογος να εκφράζω τη διαφωνία μου και να πιστεύω ότι η παρουσία μας είναι πολύ περισσότερο αναγκαία σε άλλα τμήματα απ' ό,τι στο Χειρουργείο; Ki εκεί φυσικά πρέπει να είμαστε, αλλά με μέτρο και αφού έχουμε πρώτα κατοχυρώσει την παρουσία μας σε άλλα τμήματα πολύ πιο σχετικά με το αντικείμενό μας, περιορίζοντας τη συμμετοχή άλλων ειδικοτήτων.

Φυσικά, δεν μπορώ να παραβλέψω ότι η συμμετοχή μας στα Χειρουργεία βοηθάει κατά πολύ στο μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας που μαστίζει τον κλάδο

μας, και ειδικά εμάς τους Μαιευτές, που κατά πάγια τακτική απασχολούμαστε σε κλειστά κυρίως τμήματα, όπως Χειρουργεία, Μονάδες Εντατικής Νοσηλείας Νεογνών κλπ., με ελάχιστες μόνο εξαιρέσεις σε κάποια Δημόσια Νοσοκομεία. Τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά και κατά την άποψή μου καλύτερα στα Επαρχιακά Νοσοκομεία.

Συνοψίζοντας, θα ήθελα να πω ότι συμφωνώ σε πάρα πολλά σημεία του άρθρου και ειδικότερα στο σημείο, που γίνεται αναφορά στους παράγοντες που επηρεάζουν την απόδοση του έργου της Μαίας, αλλά και όσον αφορά τις επιπτώσεις του επαγγέλματος της Μαίας και του Μαιευτή του Χειρουργείου στην υγεία τους, αλλά και στην προσωπική τους ζωή, με αποτέλεσμα στο τέλος το χαμηλό βαθμό αναγνώρισης, όπως πολύ σωστά για άλλη μια φορά σημειώνει η συνάδελφος.

Προς αποφυγή παρεξηγήσεων τονίζω για άλλη μια φορά, ότι σκοπός μου δεν είναι να έρθω σε αντιπαράθεση με κανέναν, ούτε να θίξω συναδέλφους, και ειδικά αυτούς που καθημερινά δουλεύουν στα Χειρουργεία με αυταπάρνηση, δίνοντας τον καλύτερο εαυτό τους (γνωρίζοντας ότι ίσως κάποιος αντιδράσουν με την άποψή μου).

Αυτό που πραγματικά θέλω και ελπίζω, είναι να διεκδικήσουμε σύμφωνα με τα νέα δεδομένα τον πραγματικό μας **ρόλο** μέσα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο χώρο της υγείας, για το καλό της γυναίκας, του εμβρύου και αργότερα του νεογνού μέσα στην οικογένεια. Αλλά και την αναγνώριση που πραγματικά μας αξίζει, μέσα από πραγματικούς στόχους και όχι ουτοπίες.

Με εκτίμηση σ' όλους τους συναδέλφους
Αντώνιος Λαζόπουλος